

Βόρεια θάλασσα «Ρέγκες αριστερά!» ανήγγειλε ο γλαρο-σκοπός, και το σμήνος του Φάρου της Κόκκινης Ύμμου υποδέχτηκε το μαντάτο με κρωγμούς ανακούφισης. Πετούσαν έξι ώρες χωρίς σταμάτημα, και παρ'όλο που το πέταγμα πάνω απ'τον ωκεανό ήταν ευχάριστο, αφού οι γλαροπιλότοι τους είχαν οδηγήσει μέσα από ρεύματα θερμού αέρα, όλοι οι γλάροι ένωσαν την ανάγκη ν' ανανεώσουν λίγο τις δυνάμεις τους, και τι καλύτερο από ένα πλούσιο πρωινό με λαχταριστές ρέγκες! Πετούσαν πάνω από την εκβολή του Έλβα στη Βόρεια θάλασσα. Από ψηλά, είδαν τα καράβια το 'να πλάι στ' άλλο, σαν θαλάσσια κήτη, καρτερικά και υπάκουα, που περίμεναν τη σειρά τους για να βγουν στην ανοιχτή θάλασσα, κι από κει, να πελαγίσουν για όλα τα λιμάνια του κόσμου. Της Κενγκά, που καμάρωνε για τις ασημένιες της φτερούγες, πιο πολύ απ' όλα της άρεσε να κοιτάζει τις σημαίες των караβιών, γιατί ήξερε πως καθεμιά απ' αυτές αντιπροσώπευε κι έναν τρόπο ομιλίας' έναν τρόπο να ονοματίζεις τα ίδια πράγματα με διαφορετικές λέξεις. «Αυτοί οι άνθρωποι κάνουν τη ζωή τους δύσκολη!» έκρωξε κάποτε η Κενγκά σε μια συνταξιδιώτισσά της. «Ενώ εμείς, οι γλάροι, όπου κι αν βρισκόμαστε, τα ίδια κρώζουμε...» «Έτσι είναι» έκρωξε η άλλη. «Κι αυτό που μου κάνει περισσότερη εντύπωση, είναι πως, καμιά φορά, οι άνθρωποι τα καταφέρνουν και συνεννοούνται.» Πολύ πιο μέσα απ' τις ακτές, το τοπίο γινόταν χτυπητό πράσινο. Σ' ένα απέραντο λιβάδι, ξεχώριζαν κοπάδια πρόβατα που έβοσκαν κάτω απ' τα φράγματα, και τα ράθυμα φτερά των ανεμόμυλων. Ακολουθώντας τους γλαροπιλότους, το σμήνος του Φάρου της Κόκκινης Ύμμου πήρε ένα ρεύμα ψυχρού αέρα και βούτηξε πάνω στο κοπάδι με τις ρέγκες. Εκατόν είκοσι σαίτες τρύπησαν το νερό, κι όταν ξαναβγήκαν στον αφρό, κάθε γλάρος κρατούσε κι από μια ρέγκα στο ράμφος του. Νόστιμες ρέγκες. Νόστιμες κι αφράτες. Ό,τι ακριβώς χρειάζονταν οι γλάροι για να δυναμώσουν και να συνεχίσουν το πέταγμα τους ως το Ντεν Χέλντερ, όπου θα τους συναντούσε το σμήνος απ' τα Φρισικά Νησιά. Το δρομολόγιο προέβλεπε συνέχιση της πτήσης ως το Πα-ντε-Καλέ και το Στενό της Μάγνης· εκεί τους περίμεναν τα σμήνη από τον Κόλπο Σεν και το Σεν-Μαλό, κι όλοι μαζί θα πετούσαν ώσπου να φτάσουν στον ουρανό της Βισκάιας. Θα β̄σαν τότε χίλιοι περίπου γλάροι, που θα φαίνονταν σαν ένα γοργό, ασημένιο σύννεφο, και θα γίνονταν ακόμα περισσότεροι, όταν θα ενώνονταν μαζί τους και τα σμήνη της Μπελ-ιλ, της Ολερόν και των Ακρωτηρίων Ματσιτσάκο, Ύπιο και Δε Πενίας. Όταν όλοι οι γλάροι, με την άδεια των ανέμων και της θάλασσας, θα 'φταναν πάνω απ' τη Βισκάια, θα μπορούσε ν' αρχίσει το μεγάλο συνέδριο των γλάρων της Βόρειας θάλασσας, της Βαλτικής και του Ατλαντικού. Θα 'ταν ωραία συνάθροιση. Αυτό σκεφτόταν η Κένγκα, καθώς κανόνιζε την τρίτη της ρέγκα. Όπως κάθε χρόνο, θ' ακούγονταν ωραίες ιστορίες, όπως αυτές που διηγούνταν οι γλάροι απ' το Δε Πενίας, ακούραστοι ταξιδιώτες, που η χάρη τους έφτανε πολλές φορές ως τα Κανάρια Νησιά ή τα Νησιά του Πράσινου Ακρωτηρίου. Τα θηλυκά, όπως η Κένγκα, θα χόρταιναν σαρδέλες και καλαμάρια, ενώ τ' αρσενικά θα 'χιζαν τις φωλιές στην άκρη ενός γκρεμού. Εκεί τα θηλυκά θα 'καναν τ' αβγά τους, θα τα κλωσούσαν μακριά από κάθε κίνδυνο, κι όταν τα κλωσόπουλα θα 'βγαζαν τα πρώτα ανθεκτικά φτερά τους, θ' άρχιζε το πιο ωραίο κομμάτι του ταξιδιού: θα τους μάθαιναν να πετάνε στον ουρανό της Βισκάιας. Η Κενγκά βούτηξε το κεφάλι για ν' αρπάξει την τέταρτη ρέγκα, κι έτσι δεν άκουσε το κρώξιμο συναγερμού που έσκισε τον αέρα! «Κίνδυνος δεξιά! Όλοι πάνω!» Όταν η Κενγκά έβγαλε το κεφάλι απ' το νερό, ήταν ολομόναχη στην απεραντοσύνη του ωκεανού.